

## **Ontslag en schorsing**

### **1. Ontstaan en loop van het geding**

Bij beroepschrift van 27 april 2009, ingekomen op 28 april 2009, is appellante in beroep gekomen tegen een besluit van verweerster van 20 maart 2009, houdende een ontslag uit haar functie van groepsleerkracht met een werktijdfactor van 0,6244, onder gelijktijdige herbenoeming voor de functie van groepsleerkracht met een werktijdfactor van 0,4231 op grond van gewichtige omstandigheden als genoemd in artikel 3.8 sub 7 van de CAO PO, alsmede tegen een besluit van verweerster van diezelfde datum houdende een schorsing voor 0,2013 werktijdfactor op grond van artikel 3.15 sub 1 CAO voor de duur van de opzegtermijn vanwege het voorgenomen ontslag.

Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht. De zaken zijn op 3 juni 2009 te Eindhoven door de commissie behandeld in aanwezigheid van appellante en haar gemachtigde. Namens verweerster waren aanwezig de heren ....., algemeen directeur, ....., stafmedewerker personele en financiële zaken en ....., directeur van de van verweerster uitgaande basisschool ....., vergezeld van de gemachtigde van verweerster.

### **2. De feiten**

Appellante is vanaf 4 november 1992 werkzaam bij verweerster; met ingang van 1 januari 1998 aan de van verweerster uitgaande basisschool de .....

Appellante heeft sinds jaar en dag haar werkzaamheden verricht op de maandag, de dinsdag en de woensdag. Na een geschil in 1997 is haar door verweerster bij brief van 9 februari 1998 bevestigd dat zij op maandag, dinsdag en woensdag haar werkzaamheden verricht.

In de aktes van benoeming per januari 1998, door appellante getekend op 23 maart 1998, en per 1 augustus 1998, door appellante getekend op 26 januari 1999, is ter zake van de beperking van de inzet van appellante op uitsluitend de maandag, de dinsdag en de woensdag niets vastgelegd.

In 2007 is de heer ..... als nieuwe directeur benoemd van de ....., Na zijn aantreden constateerde hij dat appellante haar overeengekomen taakomvang slechts ten dele vervulde. Verweerster wenste appellante vervolgens voor haar volledige taakomvang te werk te stellen.

Aangezien appellante zich op het standpunt stelde dat zij uitsluitend op maandag, dinsdag en woensdag haar werkzaamheden behoefde te verrichten en omdat zij na een ongeval in 2003 minder belastbaar was heeft verweerster appellante ziek gemeld en advies gevraagd aan de bedrijfsarts.

De bedrijfsarts heeft op 2 juli 2008 geoordeeld dat appellante per dag maximaal 6 uur haar werk mag verrichten, en dat zij in staat wordt geacht om haar huidige werkzaamheden gedurende 3 tot 4 dagen per week naar behoren uit te voeren. Op verzoek van appellante is vervolgens door ....., arbeidsdeskundige van het UWV, een deskundigenoordeel passende arbeid gegeven. Dat deskundigenoordeel bevestigde de beperking per werkdag tot 6 uur en behelsde tevens dat er geen beperkingen zijn voor wat betreft het aantal te werken dagen per week.

Nadat partijen in onderling overleg daarover geen overeenstemming konden bereiken, heeft verweerster de bestreden besluiten genomen.

### **3. De standpunten van partijen**

Appellante beroept zich er op dat zij ziek is en dat daarmee het besluit tot ontslag nietig is. Subsidiair stelt zij zich op het standpunt dat door verweerster de gewichtige omstandigheden als bedoeld in artikel 3:8 sub 7 CAO PO onvoldoende zijn geduid en gemotiveerd en dat het verweerster niet vrij staat appellante werkzaamheden op te dragen op meer dan 3 dagen per week voor maximaal 6 uur per dag op grond van de afspraken als vastgelegd in de brief van 15 februari 1998.

Op het verweer van verweerster zal hierna voor zo nodig worden ingegaan.

### **4. De beoordeling**

Niet gezegd kan worden dat de in de brief van 15 februari 1998 vastgelegde afspraken een onwrikbaar en onveranderlijk karakter hebben. Dit geldt te meer nu in de aktes van benoeming per 1

januari 1998 en per 1 augustus 1998 te dier zake geen enkele beperking is vastgelegd. Op grond van het nadien in de CAO PO opgenomen artikel art. 2.4 heeft verweerster de bevoegdheid om appellante op maximaal 4 dagen, 7 dagdelen per week haar werkzaamheden te laten verrichten.

Gegeven de betrekkingssomvang van appellante en het oordeel van de bedrijfsarts en de arbeidsdeskundige kan niet worden gezegd dat appellante wegens ziekte niet in staat is haar overeengekomen arbeid te verrichten. Van een nietig ontslag tijdens ziekte is dus geen sprake.

Verweerster kon als goed werkgever in redelijkheid na de constatering door de nieuwe directeur van de ..... dat appellante al jaren slechts een gedeelte van haar aanstellingsomvang daadwerkelijk vervulde een voorstel tot wijziging van de werktijden doen. Niet is gebleken van belangen van appellante die door verweerster niet zijn meegewogen in haar uiteindelijk ontslagbesluit en die daaraan in de weg zouden kunnen staan..

In redelijkheid mag verweerster van appellante vergen dat zij, indien zij vasthoudt aan een aanstellingsomvang van 0,6244, op 4 dagen per week werkt.

Verweerster heeft een evident (financieel) belang bij het opheffen van de situatie dat de betrekkingssomvang slechts voor tweederde wordt ingevuld bij ongewijzigde handhaving van de rechtspositie en arbeidsvoorwaarden overigens. Zij heeft daarbij geen onredelijke termijn gesteld.

Het besluit tot schorsing is door verweerster gemotiveerd met een beroep op artikel 3.15, sub 1 CAO PO. De grond voor schorsing is uitsluitend het financieel belang van verweerster. Dat schorsingsbesluit miskent dat de in artikel 3.15 CAO PO bedoelde schorsingsmogelijkheid uitsluitend kan op de in artikel 3.13 CAO PO vermelde gronden. Het financieel belang van verweerster kan in dit geval niet als zodanig gelden, temeer niet nu op grond van artikel 3.16, vijfde lid van de CAO PO de schorsing geschiedt met behoud van salaris.

Het voorgaande brengt mee dat het beroep tegen het ontslag ongegrond moet worden verklaard en het beroep tegen de schorsing gegrond.

## **5. De beslissing**

De commissie voornoemd,

verklaart het beroep van appellante tegen het ontslag ongegrond en verklaart het beroep tegen de schorsing gegrond.

Deze beslissing is gegeven te Eindhoven op 3 juni 2009 door mr. A. Schellart, plaatsvervangend voorzitter, mr. L.A.S. Boersen, mr. A.A.M. Mollee, drs. T. E. Sikkema en mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.